

O, FORNA TIDERS FULA DOKUMENTSKÅP

som räcker till två byråar

Vet ni, sena tiders barn, vad ett dokumentsskåp är? Det är den typiska herrbyrån på 80- och 90-talet och bestod av sex à sju byrålådor ovan på varandra samt gjordes av äkta eller imiterad valnöt. Vanligen är den nu placerad på vinden — om den inte sålts! »Monika kan få det gamla dokumentsskåpet», sade fadershjärtat en dag, då vi överlade om vilka möbler ett ungt par kunde skaffa — av intet. Alla andra skrattade förstås, för vi hade alltid tyckt, att ett dokumentsskåp var den hjärtligast fula möbel som den tiden bestod sig och att det var en hedersplats värt fick intaga, då den fick stå kvar på vinden, där mamma använde den till förvaring av upppräpade kläder. Men fadershjärtat tog mig med upp på vind — och då gick jag en idé! Jag hade en överläggnag

med snickaren, som hämtade skrälet några veckor därefter, och så, han kom hemkörande med två låga, trevliga byråar, en för Claes och en för mig! Han hade helt enkelt delat skåpet mitt itü. På den nedre delen hade han sneddat hörnen och fanerat den med björk, så den skulle passa björkstolarna i mitt rum. Och så hade han gjort nyckelhål på båda (ett dokumentsskåp har bara handtag). Den andra hade han inte fanerat om, utan bara betsat i mahognyfärg och tagit av översta lådan något, se bilden till höger. Och jag försäkrar herrskapet, att det var en glad Monika, som den kvällen tackade sin pappa för gåvan.

nämmligen sillen vid gående bord i en hall eller ett annat rum. Det blir redan livligt genom att man får röra sig fritt en liten stund och äta i sällskap med någon man kan titta in i ögonen och inte bara ser snett på.

Efter middagen, eller mellan kaffet och utfösningssteet (vilket aldrig skulle kunna tänkas i mitt hem, där jag stannar av alla klockors gång och slag, när jag får gäster, bara för att de inte skulle komma på den tanken att gå hem) bjuder jag alltid mina gäster någon *andlig spis*. Eller snarare: jag *tvingar den på dem*. Det finns nämligen inte en, som inte visar sur min, när man bara talar om att någon skall läsa något. Uff, skall man störas och

besväras med det också! Men börja bara, får ni se. *Alla bli intresserade*. Vad jag påtvingar dem? Inte musik — det är ju inte alla som förstå sig på det. Nej, utan något begripligt. Jag säger: »Tänk — i tidningen stod det väl en utmärkt kvick 'I dag' i dag», eller »Har ni läst i den och dens bok den där passagen om demokratins förfall», eller »Vet någon hur bra den och den skriver vers?» Om de inte är så väl uppfostrade, att de då är med, så går jag till och med så långt att jag säger: »Har ni läst mitt sista kåseri i Husmodern? Det måste jag läsa högt för er — det är verkligen bra, fastän jag själv säger det.» Och så måste de ju höra på. Men man kan

med mycket utbyte även be någon berättas om något.

Huvudsaken med en bjudning är att det sällskap man samlar, att den mat som bjudes, att placering och underhållning äro så ordnade att gästerna ha *rörelsefrihet*, ja, så stor rörelsefrihet, att inte trettio par ögon behöva titta på en vettskrämda, om jag, utan att fråga efter om det verkligen är telefon-tid, med ens reser min stelblivna kropp från den stol, i vilken jag blivit nerstoppad, och tränger mig mödosamt genom min förskansning av herr- eller damben, med ett halvt fräckt, halvt förvirrat och en tredjedel förnämt »ursäkta, men jag skall be att få låna telefon ett litet slag...»